

בית המשפט העליון

בר"ס 6493/11

בפני: כבוד השופט חי מלצר

המבקשים: 1. קטיופיאה אירועים בע"מ
2. יצחקי שמעון

נגד

המשיבים: 1. יעל גרמן - ראש עיריית הרצליה
2. עיריית הרצליה
3. מנהל מחלקת רישוי עסקים ושילוט בעיריית הרצליה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מינהליים בתל אביב-יפו בעת"ס 16109-08-11 מיום 7.9.11 שניתנה על-ידי כב' סגן הנשיאה, השופט ג' גינת

כשם המבקשים: עו"ד ענת בירן; עו"ד דפנה תמיר; עו"ד ליאור לוי

כשם המשיבים: עו"ד לימור דניאלי-שוסטר

החלטה

1. בפניי בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מינהליים בתל אביב-יפו (כב' סגן הנשיאה, השופט ג' גינת), אשר רחה את בקשת המבקשים לעיין מחדש בהחלטה קודמת שלו, בגדרה סירב להעניק להם צו ביניים.

אעמוד בקיצור נמרץ על עיקרי העובדות הצריכות להכרעה.

2. המבקשים מפעילים אולם אירועים בהרצליה בשם "קטיופיאה", החל משנת 2005. חלק מאירועי החתונה במקום, ובפרט – קבלת הפנים והחופה – מתקיימים על ידם בשטח פתוח מחוץ לאולם. המדובר, לטענת המשיבים, בשטח ציבורי פתוח כשטח כולל של כאלף מ"ר, הסמוך לחוף ימה של הרצליה, שנועד לשמש את הציבור (להלן: השטח הציבורי). רישיון העסק של המבקשים, שניתן להם לאחרונה בשנת 2009, לאחר

הליכים משפטיים קודמים בין הצדדים, הותנה במגוון תנאים המונעים כליל, מכחינה מעשית, כל שימוש בשטח הציבורי לצרכי האירועים. יוער כי גורמי פיקוח שונים בעירייה אמנם החליטו בראשית שנת 2011 לאפשר למבקשים לקיים קבלות פנים על גבי רחבת חדק שמחוץ לאולם, אך זאת במגבלות ברורות ומפורשות. עד כמה שניתן לחבין מן הבקשה עצמה וצרופותיה החלקיות, כמו גם כנטען מפורשות בתשובת המשיבים, הרי שחרף האמור – המבקשים ממשיכים בקיום אירועי החתונה בשטח הציבורי, וכפרט עריכת חופות באמפיתיאטרון המצוי שם, כמו גם שימוש בדק באופן נרחב משמעותית משהותר להם. הם מבקשים להמשיך בפעילות זו גם כיום.

3. מראשית שנת 2011 החלה העירייה במתן מספר רב של דו"חות למבקשים נוכח המשך ההפרה הנטענת של תנאי רישיון העסק (לרבות לאחר מתן ההקלות למבקשים כאמור). בתאריך 2.5.2011 אף הוריעה העירייה למבקשים על ביטול רישיון העסק שלהם, נוכח הפרת תנאיו. בכפוף לשימוע. שימוע זה נערך לכסוף בתאריך 30.6.2011, ולאחריו הוריעה העירייה למבקשים בתאריך 28.7.2011 כי אין הצדקה לאפשר להם את המשך הפעלת העסק בניגוד לתנאי הרישיון, תוך התרת פעילות בשטח הפתוח לציבור, כך שככל שפעילות העסק תמשיך לחרוג אל מחוץ למבנה הסגור – יוצא לעסקם של המבקשים צו סגירה מנהלי.

4. המבקשים הגישו בתאריך 9.8.2011 לבית המשפט לעניינים מינהליים בתל-אביב עתירה כנגד החלטת העירייה, כמו גם בקשה לצו ביניים כמעמד צד אחר. זו נדחתה על-ידי כב' סגן הנשיאה, השופט ג' גינת, בהחלטתו מתאריך 18.8.2011, בה נקבע כי הבקשה לסעד ביניים לוקה בשיהוי ורינה להידחות. המבקשים לא ביקשו לערער על החלטה זו, אלא עתרו בחלוף כשבוע לעיון חוזר בה. בקשה זו הניבה מספר בקשות המשך ותגובות של בעלי הדין. בתאריך 30.8.2011 אף הוציאה העירייה צו סגירה מינהלי, שמימושו הושעה בהחלטת כב' השופט ד"ר ק' ורדי עד להכרעה בבקשה לעיון חוזר.

5. בהחלטתו מתאריך 7.9.2011, רחה כב' סגן הנשיאה, השופט ג' גינת את הבקשה לעיון חוזר. בהחלטה צוין, בין היתר, כי המבקשים אינם מבקשים לחקוף צו ספציפי שהוצא כנגדם, אלא להשיג – כפי שעשו גם בהליכים משפטיים שונים גם בעבר – על מדיניות העירייה, הידועה למבקשים זה מכבר. בנטיבות אלה, נקבע, הרי שהמבקשים, שלכאורה הפרו וממשיכים להפר את רישיון העסק שלהם מזה זמן. השתהו בפנייתם לבית המשפט ובבקשתם לצו ביניים. יצוין כי נוכח החלטה זו בוטל אף הצו הארעי

אשר התייחס לצו הסגירה המנהלי כנגד המקום, ואשר בעניינו מתקיימים כיום הליכים נפרדים בבית המשפט לעניינים מקומיים בהרצליה, הליכים שאינם מעניינה של הבקשה שבפניי.

6. מכאן הבקשה ה"כהולה" שלפניי, שהמבקשים הגישו כתאריך 8.9.2011, ושבגדרה הם עותרים להחזרתם בהחלטתו האחרונה של בית המשפט הנכבד קמא ולהוצאת צו זמני כנגד ביטולו של רישיון העסק שניתן בידם. טענתם המשפטית העיקרית היא שמכיוון שההורעה בדבר תוצאות השימוע נתקבלה בידם רק בסוף יולי 2011, וסעיף 7(ד) לחוק דישוי עסקים, התשכ"ח-1968, קובע כי ביטול רישיון העסק ייכנס לתוקפו רק בתוך 60 יום ממתן ההודעה, הרי שהם לא השתהו בבקשתם, בניגוד לקביעתו של בית המשפט הנכבד קמא. המבקשים מציינים עוד בבקשתם כי כבר בערב הגשתה של הבקשה אמורה הייתה להחקיים חתונה שחופתה תהא תחת כיפת השמיים, בהתאם לאחת המסורות ביהדות, ומכאן דחיפותה של הבקשה.

7. לאחר שקיבלתי לעיוני את הבקשה ה"כהולה", שלא צורפו לה כל תגובות המשיבים להליכים בבית המשפט קמא, הוריתי למשיבים להשיב לבקשה עד לתאריך 11.9.2011. כן נתתי צו ארעי, שיאסור על המשיכה 2 למנוע מן המבקשים את קיום אירועי החתונה הצפויים בפרק הזמן שבין הגשת הבקשה ליום מתן התשובה בידי המשיבים, במתכונת שתוכננה להם מראש (אך לא מעבר לכך), לרבות בשטח הציבורי. זאת עשיתי, כפי שהובהר בהחלטה, על מנת שלא לפגוע בזוגות הצפויים להתחתן באולמם של המבקשים, ומטעם זה בלבד. כן הוריתי למבקשים כי ככל שלא עשו כן עד הנה, הם יעדכנו לאלתר את המתכננים לקיים אירועים אצלם החל מתאריך 11.9.2011 ואילך, בנושאים הבאים: עמדת המשיבים בדבר קיום אירועי המבקשים אף בשטח הציבורי; מהלכי המשיבים בקשר עם רישיון העסק והמשך הפעילות באולמם של המבקשים; ההליך המשפטי הנוכחי, והצורך בשינוי מתווי האירועים המתוכננים, ככל שתידחה הבקשה.

8. בהודעתם מתאריך 11.9.2011, הודיעו המבקשים כי החלו לעדכן את לקוחותיהם, כנדרש בהחלטתי, אך זאת רק החל מכוקר יום הודעתם. כן מסרו כי הם פועלים בבית המשפט לעניינים מקומיים בהרצליה לביטול צו הסגירה המינהלי.

9. המשיבים התנגדו בתשובתם למתן הצווים המבוקשים, כגורסם, בין היתר, כי המבקשים מפרים באופן רציף את הוראות הדין; כי הוצאת הצו המנהלי היא במקומה,

וכי לא היה מקום כלל לעתור ל"עיון מחדש" בהחלטתו הקודמת של בית המשפט הנכבד קמא.

דיון והכרעה

10. דין הבקשה – להידחות. הנימוקים לכך יסקרו בקצרה להלן.

11. טעם ראשון המבסס חוצאה זו נעוץ בכך שהבקשה הוגשה בעיתוי כזה שבית משפט זה נדרש מעשית ליתן בה החלטה על-אחר, אף שלא צורפו אליה כל תגובות המשיבים לבקשותיה השונות של המבקשת בבית המשפט קמא (ראו: כר"ם 6943/09 נכטי וין-דור (1980) בע"מ נ' עיריית תל אביב-יפו (לא פורסם, 23.9.2009)). גם בחיזוקה של המבקשת להשיג על הבקשה בהחלטה לעיון חוזר, ולא על ההחלטה בבקשה לצו ביניים -- מקשה על קבלת הבקשה הנוכחית שבפני.

12. חשוב מכך, ולגוף הדברים: מבחינה מהותית, דומה שאין עסקינן במקרה רגיל של ביטול רישיון עסק, כי אם כניסיון של גורמי הרישוי לאכוף על בעל הרישיון לפעול בהתאם לתנאי רישיונו, במקרה רגיל – להבהיר למבקשים כי אין הם יכולים להמשיך בעריכת אירועים בשטח הציבורי הפתוח, בלתי אם (לכל היותר) פעילות מוגבלת בדק, הצמוד לעסקם. עיקר תוחלתה של החלטת העירייה היא איפוא להביא את המבקשים לפעול בהתאם לתנאי הרישיון שניתנו להם, כך שיתכנסו לחוץ השטח שבחזקתם. לכאורה נראה שככל שהמבקשים יעשו כן – העירייה לא תעמוד על שלילת רישיון העסק של המבקשים. העירייה אף מרגישה עניין זה בתשובתה ומצהירה כי מטרתה האמת והיחידה היא להפסיק את השתלטותם הנוטעת של המבקשים על שטח ציבורי, האמור לשמש לטובת הציבור.

13. באופן דומה, נראה כי הצו הזמני המבוקש איננו מיועד למנוע את כניסתה לתוקף של ההחלטה בדבר ביטול רישיון העסק של המבקשים, כי אם ניסיון לקבל בפועל היתר מבית המשפט להמשיך ולפעול בדרך שהיא על-פני הדברים – בלתי חוקית, חוץ שימוש בשטח ציבורי פתוח לצרכים מסחריים של המבקשים. כניסיון זה של המבקשים טמונים שלושה קשיים עיקריים:

(א) קושי ראשון הוא של שיהוי, כפי שקבע בית המשפט הנכבד קמא. המבקשים יורעים היטב, מזה חצי שנה לפחות, וככל הנראה – מזה שנים אחדות, כי העירייה

גורסת שהמבקשים מפרים את תנאי הרישיון שלהם ועושים שימוש שלא כדין בשטח הציבורי. מזה ארבעה חודשים ידוע למבקשים כי העירייה מתכוונת אפילו לשלול את רישיון העסק של המבקשים מטעם זה. כנסיבות אלה דומה כי היה בסיס לקביעה שאם חפצו המבקשים בהגנתו של בית המשפט להמשך פעולותיהם, היה מקום שיפנו לבית המשפט במועד מוקדם יותר.

(ב) קושי שני הוא של חוסר נקיון כפיים. המבקשים פועלים, לכאורה, בניגוד לתנאי רישיון העסק שלהם. הם עשו כן, כך נראה, ברוב התקופה שמאז הקמת אולם האירועים. הם המשיכו לנהוג כך גם לאחר שניתנו להם עשרות דו"חות נוכח הפרת תנאי הרישיון, ואף לאחר שהעירייה הודיעה להם שבכוונתה לפעול לביטול רישיון העסק, ואפילו, כך נראה, לאחר שסורבה בקשתם לצו ביניים בבית המשפט המחוזי. הווה אומר, לדידם של המבקשים, בין אם יש כידם היחר כדין ובין אם לאו, בין אם זכו בצו שיפוטי המאפשר להם לפעול בשטח הציבורי ובין אם לאו – הם רשאים להמשיך בשלהם. בכך יש לכאורה משום עשיית דין עצמית פסולה, חשוללת סעד שיפוטי. השוו: בג"ץ 609/75 ישראל נ' ראש עיריית תל אביב-יפו, פ"ד ל(2) 304, 306 (1976); אליעד שורגא ורועי שחר המשפט המנהלי II – עילות הסף 147-152 (2008).

(ג) קושי שלישי, אשר קשור לקודמו, נעוץ בכך שהמבקשים מעוניינים למעשה כי בית המשפט יעניק להם היחר לפעול בניגוד למה שנקבע ברישיון העסק שלהם ובניגוד לדין. קושי זה, ודאי כאשר הוא מצטרף לקשיים האחרים, שנמנו לעיל, מונע כל אפשרות להיעתר לפניית המבקשים.

14. הגורם היחיד הראוי להגנה בענייננו הם כעלי האירוע החוגגים כאולמם של המבקשים. ככל שלא יינתן למבקשים צו, שיאפשר להם להשתמש בשטח הציבורי לצרכי האירועים המתוכננים, הרי שצפוי שלקוחותיהם ייפגעו, שכן הדבר יחייב שינוי במתווה האירועים, ואם ימשיכו המבקשים לעמוד במריים – ייתכן שסופו של הליך יחייב אפילו את ביטולם של האירועים. מובן שהאחראים הכמעט בלעדיים לתקלה זו הם המבקשים עצמם, שנראה לכאורה כי החליטו לעשות שימוש בשטחים ציבוריים כדי להעשיר את קופתם. המבקשים המשיכו לכאורה במעשיהם הנ"ל גם כאשר העירייה הודיעה להם באופן המפורש ביותר כי הם פועלים שלא כדין, ואף כאשר בוטל רישיון העסק שלהם והוצא להם צו סגירה מינהלי. בכך הציבו לכאורה המבקשים מכשלה בפני לקוחותיהם. ראוי להעיר כי מתברר שרק בעקבות החלטתי מתאריך 8.9.2011, בה הוריתי למבקשים למסור ערכונם ללקוחותיהם כנדרש, החלו המבקשים על פי הנתען לפעול כאמור, ואף זאת רק בחלוף כארבעה ימים.

15. נוכח כל האמור לעיל הרי שהבקשה נדחית. זאת, בחריג אחד: בשים לב לעדכון המאוחר של המבקשים את לקוחותיהם, ועל מנת לאפשר למתחנתנים באולמס של המבקשים להתמקד ביום חגם בלא לעסוק כרגע האחרון בשינוי מתווה חתונתם, הרי שניתן למבקשים צו ארעי, עד לתום יום 15.9.2011, לפיו ייאסר על המשיבים מלפעול כדי למנוע מן המבקשים את קיום אירועי החתונות הצפויים בפרק זמן זה, במתכונת שתוכננה להם מראש (אך לא מעבר לכך), לרבות בשטח הציבורי.

16. נוכח התנהלות המבקשים, דומה שלא יהיה למותר לציין כי משמעות דחייתה של הבקשה למתן צו כמבוקש היא כי עליהם להימנע מכל שימוש בשטח הציבורי, שלא הותר להם כדיון, למעט האמור בפיסקה 15 לעיל.

17. המבקשים יישאו בשכר טרחת עורכי דינם של המשיבים בסכום של 15,000 ש"ח.

ניתנה היום, י"ג אלול, תשע"א (12.09.2011).

ש פ ט

בבית המשפט העליון

בר"ם 6493/11 - ב'

כבוד השופט חי מלצר בפני:

המבקשים: 1. קסינפיאה אירוועים בע"מ
2. יצחקי שמעון

נגד

המשיבים: 1. יעל גרמן - ראש עיריית הרצליה
2. עיריית הרצליה
3. מנהל מחלקת רישוי עסקים ושילוט בעיריית הרצליה

בקשה מטעם המבקשים להבהרת החלטה מיום 12.9.2011

בשם המבקשים: עו"ד ענת בירן (רקם); עו"ד דפנה תמיר;
עו"ד ליאור לוי

בשם המשיבים: עו"ד לימור דניאלי שוסטר

החלטה

1. בהתלטתי מתאריך 12.9.2011 נדחתה בקשת המבקשים למתן צו ביניים, שנועד לעכב את פעולת המשיבים לביטול רישיון העסק שניתן להפעלתם אולם האירוועים של המבקשים, מחמת הפרתם הנמשכת של אותם תנאים. בהחלטה צוין, בין היתר, "שהמבקשים מעוניינים למעשה כי בית המשפט יעניק להם היתר לפעול בניגוד למה שנקבע ברישיון העסק שלהם ובניגוד לדין" (פיסקה 13 (ג) שם).

בשים לב לכך שהמבקשים פעלו והמשיכו לפעול (נכון למועד להחלטה) תקופה ממושכת בניגוד למה שהותר להם ועשו שימוש בשטח הציבורי הפתוח בשטח של כאלף מ"ר הסמוך לאולמס, אף שלא זכו לגושפנקא שיפוטית לעשות כן, ראיתי לנכון להוסיף בסיום ההחלטה כי: "דומה שלא יהיה למותר לציין כי משמעות דחייתה של הבקשה למתן צו כמבוקש היא כי עליהם להימנע מכל שימוש בשטח הציבורי, שלא הותר להם כדין" (פיסקה 16 להחלטה).

2. עתה שבו המבקשים ופנו ב"בקשת הבהרה", שבגררה הם מבקשים כי בית משפט זה יבהיר את כוונתו במקום אחר בהחלטה (בפיסקה 12), שם צוין כי לפנינו: "ניסיון של גורמי הרישוי לאכוף על בעל הרישיון לפעול בהתאם לתנאי רישיונו, במקרה דנן – להבהיר למבקשים כי אין הם יכולים להמשיך בעריכת אירועים בשטח הציבורי הפתוח, בלתי אס (לכל היותר) פעילות מוגבלת בדק, הצמוד לעסקם. עיקר תוחלתה של החלטת העירייה היא איפוא להביא את המבקשים לפעול בהתאם לתנאי הרישיון שניתנו להם, כך שיתכנסו לתוך השטח שבחוקתם" (ההרגשה בקטע זה לא באה במקור, אלא נעשתה כאן על מנת להסביר את הרקע לבקשה שלפניי – ח"ת).

המבקשים קוראים לביח המשפט להבהיר שבדברים אלה הוא התכוון להתיר להם להמשיך ולעשות שימוש ב"ק.ק", לרבות לקיום טקסי חופה מחוץ לאולם, וזאת חרף הקביעה האמורה בסיום ההחלטה, שלפיה "עליהם להימנע מכל שימוש בשטח הציבורי, שלא הותר להם כריץ".

3. לאחר שעיינתי בבקשה וכחגובת המשיכים, שנתבקשה על-ידי, הרי שמצאתי כי דין הבקשה להידחות. טעמי לכך יוכאו בקצרה להלן.

ראשית יצוין כי לא ברורה כלל המסגרת הדיונית שבגררה עותרים המבקשים ל"הבהרה" של ההחלטה (השוו: רע"א 9078/08 פינקלשטיין נ' טיב בית חרושת לנזק ובשר מעושן- שורתפות מוגבלת (לא פורסם, 10.4.2009)), ודינה בנסיבות להידחות כבר מטעם זה.

שנית, ולגוף הדברים, ממילא לא היה מקום ליתן "הבהרה" כמבוקש. הערתי בפיסקה 12 להחלטה הקודמת, שאליה מפנים המבקשים, מתייחסת למה שנאמר בסקירה העובדתית של אותה החלטה, על כך ש"גורמי פיקוח שונים בעירייה אמנם החליטו בראשית שנת 2011 לאפשר למבקשים לקיים קבלות פנים על גבי רחבת הרק שמחוץ לאולם" (פיסקה 2 להחלטה). המדובר במכתב מתאריך 6.3.2011, שהוא סיכום בין הצדדים שלפיו המבקשים רשאים לערוך כ-ק "קבלת פנים בלבד", להוציא ששה שולחנות מפוזרים, ולהציב בר משקאות בסמוך לכניסה לאולם, אך לא להוציא לרק מקולים או כל "אלמנט" נוסף (נספח 4 לעתירה המינהלית). יצוין כי המשיבים מנסים עתה להתנער אפילו מתוקפו המחייב של סיכום זה ואין אני מביע רעתי פה על כוחם לעשות כן, או על פרשנות המסמך.

מובן איפוא שבצייני את העובדה שהמשיבים ניסו "להבהיר למבקשים כי אין הם יכולים להמשיך בעריכת אירועים בשטח הציבורי הפתוח, בלתי אם (לכל היותר) פעילות מוגבלת ברק, הצמור לעסקם..." – אין כדי לגרוע מהאמור בסיום ההחלטה, כי על המבקשים "להימנע מכל שימוש בשטח הציבורי, שלא הותר להם כדין" (פיסקה 16 להחלטה). דברים אלה הורגשו במיוחד נוכח התמונה שהוצגה לפניי ושאותה תיארתי בהחלטתי (שם, בפיסקה 2), שלפיה המבקשים ממשיכים בקיום אירועים בשטח הציבורי וכך "כאופן נרחב משמעותית משהותר להם", וזאת, כך נראה, אף לאחר שסורכה בקשתם לצו ביניים בכית המשפט המחוזי (שם, בפיסקה 13(ב) להחלטה).

4. למען הסר ספק מובהר בזאת כי אין בכל האמור לעיל כדי לגרוע מזכותם של המבקשים לנסות ולשכנע את בית המשפט המוסמך כי השימוש (שאינני יודע מהו) שהם עושים כיום בשטח הציבורי "הותר להם כדין", בין אם מכוח פרשנות הדין ובין אם מכוח אותו סיכום מתאריך 6.3.2011. לצורך זה פתוחה בפניהם הדרך לעשות כן בהליך מתאים וראוי לכך, ובית המשפט המוסמך יחליט כהבנתו. יחד עם זאת בדור כי החלטתי מתאריך 12.9.2011 לא תוכל כשלעצמה לשמש את המבקשים כאסמכתא שיפוטית לטענה מעין זו.

5. נוכח כל האמור לעיל – הבקשה ל"הבהרה" נדחת. המבקשים יישאו בשכר טרחת עורכי דינם של המשיבים (ביחד) בסכום של 5,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ג כסלו, תשע"ב (19.12.2011).

שׁוֹפֵט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

לפני כב' השופטת דר' מיכל אגמון-גונן

העותרים	1. קאסיופיאה ארועים בע"מ
	2. שמעון יצחקי
	ע"י ב"כ עו"ד ענת בירן, עו"ד דפנה תמיר ועו"ד ליאור לוי

נגד

המשיבים	1. עיריית הרצליה
	2. יעל גרמן
	3. מוטי צ'מרינסקי
	ע"י ב"כ עו"ד לימור דניאל-שוסטר

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

"הנה-כי-כן, לכל יחיד ויחיד מן הציבור יש חלק ברכוש הציבור – במקרקעין שיועדו לציבור – ואין יחיד או בעל-שררה רשאים ליטול מרכוש הציבור ולייחדו ליחיד או לחלק מן הציבור....."
כב' המשנה לנשיא השופט מ' חשין בבג"ץ 5016/96 חורב נ' שר התחבורה, פ"ד נא (4) 1, 158 (1997)

עיריית הרצליה ייעדה את הטיילת הצמודה לים, בסמוך לקניון ארנה, לשטח ציבורי פתוח. שטח ציבורי, כשמו כן הוא, מיועד לטובת הציבור. העותרים מנהלים עסק של אולם אירועים המכונה "קסיופיאה", ברח' השונית 2, קניון ארנה, הרצליה פיתוח. העותרים בנו דק (ללא היתר) בשטח הציבורי וקיימו בו אירועים.

השאלה המתעוררת בעתירה שלפניי היא השליטה במרחב הציבורי. חובתה של העירייה לשמור על שטחים ציבוריים לטובת התושבים, ולמנוע ניצול שטחים אלו על ידי בעלי עסקים.

טענתם של העותרים היא כי הם רשאים לקיים חלק מאירועי החתונה שהם מקיימים בעסקם (קבלת הפנים והחופה) בשטח הציבורי הפתוח. העותרים סומכים בעיקר על סיכום עם נציגי העירייה שהסכימו לאשר שימוש מינימלי בשטח הציבורי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 העתירה שלפני מכוונת כנגד החלטת המשיבים לבטל את רישיון העסק הזמני שניתן
2 לעותרים, ככל שפעילות אולם האירועים תחרוג אל מחוץ למבנה האולם ויקוימו
3 אירועים או חלק מהם, בשטח הציבורי הפתוח.
4
5

1. רקע הדברים והליכים קודמים

א. הרקע להגשת העתירה

8 **קסיופיאה אירועים בע"מ** (להלן: "**העותרת**") ומנהלה, **מר יצחקי שמעון**, מנהלים,
9 החל מסוף שנת 2005, עסק של אולם אירועים המכונה "קסיופיאה", ברח' השונית 2,
10 קניון ארנה, הרצליה פיתוח (חלקות 5 ו-26 בגושים 6590, 6516).
11

12 חלק מאירועי החתונה במקום, ובפרט – קבלת הפנים והחופה – מתקיימים ברחבת
13 "דק" פתוחה מחוץ לאולם, אשר נבנתה על ידי העותרים ללא היתר, עליה הציבו
14 העותרים בר, אדניות, דוכנים, מחיצות, שולחנות, כיסאות וספות, מתקני תאורה
15 והגברה (רחבת הדק מכונה על ידי הצדדים גם "הרחבה הפתוחה" או "הרחבה
16 הצפונית").
17

18 אין חולק, כי רחבת הדק נבנתה על שטח המוגדר בתכנית מפורטת מס' **הר/2003 א**
19 (**מרינה הרצליה**) כשצ"פ מיוחד, פתוח לרשות הציבור, בו מותרות תכליות כגון:
20 שטחים לנופש פעיל, מתקנים פתוחים לספורט ומשחקים, שבילים, רחבות מרוצפות,
21 כיכרות ומעברים, מתקני תשתיות שונים, בריכות ותעלות נוי, ועוד (ראו נספח 2
22 לעתירה).
23

24 רחבת הדק האמורה כבר עמדה במרכזם של הליכים משפטיים קודמים שניהלו
25 הצדדים לפני, במסגרתם עתרו העותרים כנגד סירובה של העירייה לאשר לעותרים
26 להותיר על כנה בנייה שבוצעה על רחבת הדק, כאשר הבנייה כונתה אז "סגירת חורף
27 זמנית". בהתאם להמלצתי, נמחקה העתירה ביום 13.1.08, ללא צו להוצאות (עת"מ
28 2159/07). יצוין, כי העתירה שנמחקה הוגשה לאחר שהוצאו כנגד העותרת מספר לא
29 מבוטל של צווי הריסה מינהליים, בגין בנייה לא חוקית בשטח הציבורי.
30

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 רישיון העסק הזמני של העותרים – שניתן להם לאחרונה ביום 3.2.09, לאחר
2 ההליכים המשפטיים הקודמים, ותוקפו עד ליום 31.12.12 – כולל שטח של 1,592
3 מ"ר, שהנו קונטור האולם הפנימי בלבד והוא הותנה במספר תנאים, אשר מונעים,
4 מבחינה מעשית, כל שימוש בשטח הציבורי לצרכי האירועים, ואלו הם: חל איסור
5 מוחלט על בניית סגירת חורף; חל איסור מוחלט על הצבת דק, כסאות ושולחנות; אין
6 להציב במות ברחבה הצפונית ללא היתר; כפוף לאישור היחידה לאיכות הסביבה
7 מיום 15.6.08 (ראו נספח 3 לעתירה).

8
9 העותרים לא עמדו בתנאי רישיון העסק הזמני שניתן להם והם המשיכו לעשות שימוש
10 בשטח הציבורי לצרכי האירועים (ראו דו"ח מיום 14.1.11, נספח 4 לתגובת המשיבים
11 לעתירה).

12
13 עם זאת, בראשית, הלכה העירייה דווקא לקראת העותרת ובשנת 2011 החליטו גורמי
14 פיקוח שונים בעירייה לאפשר לעותרים לקיים את קבלת הפנים והחופה, על גבי רחבת
15 הדק שמחוץ לאולם, אך זאת במגבלות ברורות ומפורשות, שהוגדו בסיכום פגישה
16 מיום 16.2.11, נושא תאריך 6.3.11, כדלקמן:

17 "מאושר קבלת פנים בלבד על רחבת הדק.
18 מאושר הצבת 6 שולחנות מפוזרים על רחבת הדק.
19 בר משקאות – מאושר, יוצב בצמוד לכניסה לאולם.
20 אין אישור להוצאת רמקולים כלל!
21 אין אישור להוצאת כל אלמנט מעבר לדק הקיים! (אדניות, תאורה
22 וכ"ו) האדניות יוצבו על הדק.
23 מחיצות, יוסרו ולא יישארו כלל ברחבה (יסולקו לגמרי בתאום עם
24 מנכ"ל הקניון).
25 אמפי- אין אישור לשימוש באמפי הפתוח בשום צורה!
26 תוך 7 ימים יוצג אישור מהנדס בטיחות לכל האביזרים המוצבים על
27 הדק,
28 תוך 7 ימים יוצג אישור חשמלאי לכל החיווטים שבוצעו ברחבה."
29 (ראו נספח 4 לעתירה).

30
31 הסיכום הנ"ל עומד בליבה של העתירה.

32
33 על אף הסיכום האמור, העותרים המשיכו בקיום אירועי החתונה בשטח הציבורי,
34 ובפרט עריכת חופות באמפיתיאטרון המצוי שם, כמו גם שימוש בדק באופן נרחב
35 משמעותית משהותר להם, ובכלל זה הצבת שולחנות וכיסאות במספר גדול הרבה
36 יותר מזה שהותר וכן הצבת ספות ישיבה, אדניות, פרגודים ודוכני מזון. על כן, הוצאו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 לעותרת עשרות דוחות, אשר חלקם – המאוחרים יותר – צורפו כנספח 8 לעתירה
2 ואילו המוקדמים יותר (הראשון בהם מיום 24.2.11), צורפו כנספח 5 לתגובת
3 המשיבים לעתירה.

4
5 ביום 2.5.11 הודיעה העירייה לעותרים על ביטול רישיון העסק שלהם, נוכח הפרת
6 תנאיו, בכפוף לשימוע (ראו נספח 5 לעתירה). שימוע זה נקבע תחילה ליום 8.5.11,
7 אולם הוא נדחה לבקשת העותרים ליום 30.6.11 (ראו נספח 6 לעתירה). לאחריו,
8 הודיעה העירייה לעותרים, ביום 28.7.11, כדלקמן:

9 **"לאחר בחינת טענות נציגי העסק, יובהר כי אין הצדקה לאפשר**
10 **המשך הפעלת העסק בניגוד לתנאי הרישיון. אין אפשרות חוקית**
11 **להתיר פעילות זו בשטח פתוח לציבור.**
12 **ככל שפעילות העסק תחרוג אל מחוץ למבנה הסגור כמופיע בתכנית**
13 **רישיון העסק ויקוימו אירועים או חלק מהם בתחום הרחבה הצפונית**
14 **הפתוחה לציבור תפעל הרשות בכל הכלים למנוע זאת ובכלל זה הוצאת**
15 **צו סגירה מנהלי.**
16 **ככל שלא תעמדו בתנאי הרישיון נפעל לביטול רישיון העסק."**
17 (ראו נספח 1 לעתירה).

18
19 ביום 9.8.11 הגישו העותרים את העתירה דנן, בה הם עותרים לקבלת מספר סעדים
20 **הראשון**, לבטל את החלטת המשיבים בשימוע מיום 30.6.11, במסגרתה הוחלט לבטל
21 את רישיון העסק שניתן לעותרים, ככל שפעילותו תחרוג אל מחוץ למבנה האולם
22 לתחום הרחבה הפתוחה; **השני**, למנוע את ביטול רישיון העסק ואת סגירתו בשל
23 קיום קבלת פנים וחופת נישואין ברחבה הפתוחה; **השלישי**, לקבוע כי המשיבים אינם
24 רשאים לחזור בהם מההבטחה השילטונית שניתנה לעותרים במסגרת סיכום הפגישה
25 מיום 16.2.11 וכי הבטחה זו מהווה חלק בלתי נפרד מרישיון העסק, כך שהעותרים
26 רשאים לקיים קבלת פנים וחופת נישואין בתחום הדק; **הרביעי**, לקבוע כי עסקם של
27 העותרים חוסה תחת סעיף 64 לחוק העזר להרצליה (מניעת מפגעים ושמירה על הסדר
28 והניקיון), תש"ן-1989 (להלן: **"חוק העזר"**) ולהורות לעירייה, להנפיק לעותרים היתר
29 להעמדת כסאות ושולחנות בתחום הרחבה הפתוחה; **והאחרון**, לקבוע כי אין בסמכות
30 המשיבים לשלול עריכת חופת נישואין וקבלת פנים ברחבה הפתוחה מטעמי פגיעה
31 לכאורה בדת ובמסורת, ועל כן אין בסמכותם לבטל את רישיון העסק בשל כך.

32
33
34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

ב. הבקשות לצו ביניים והליכים נוספים

בד בבד עם העתירה הגישו העותרים בקשה לצו ביניים במעמד צד אחד, במסגרתה נתבקש בית המשפט להורות לעירייה להימנע מלפעול לביטול רישיון העסק שלהם או לסגור לחלוטין את עסקם. בקשה זו נדחתה על-ידי כב' השופט ג' גינת, בהחלטתו מיום 18.8.11, בה נקבע כי הבקשה לוקה בשיהוי ודינה להידחות. המבקשים לא ביקשו לערער על החלטה זו, אלא עתרו בחלוף כשבוע לעיון חוזר בה.

בינתיים, ביום 30.8.11, הוציאה העירייה צו סגירה מינהלי כנגד העסק, שמימושו הושעה בהחלטת כב' השופט ק' ורדי עד להכרעה בבקשה לעיון חוזר.

בהחלטתו מיום 7.9.11, דחה כב' השופט ג' גינת את הבקשה לעיון חוזר. בהחלטה ציין, בין היתר, כי העותרים אינם מבקשים לתקוף צו ספציפי שהוצא כנגדם, אלא להשיג – כפי שעשו גם בהליכים משפטיים שונים בעבר – על מדיניות העירייה, הידועה להם זה מכבר. בנסיבות אלה, נקבע, כי העותרים, שלכאורה הפרו וממשיכים להפר את רישיון העסק שלהם מזה זמן, השתהו בפנייתם לבית המשפט ובבקשתם לצו ביניים. יצוין, כי נוכח החלטה זו בוטל הצו הארעי אשר התייחס לצו הסגירה המנהלי כנגד המקום, ואשר בעניינו מתקיימים כיום הליכים נפרדים בבית המשפט לעניינים מקומיים בהרצלייה, הליכים שאינם מעניינה של עתירה זו.

על החלטת כב' השופט ג' גינת הגישו העותרים בקשת רשות ערעור בהולה לבית המשפט העליון וביום 12.9.11 נדחתה בקשתם של העותרים על ידי כב' השופט ח' מלצר, אשר עמד בהחלטתו על השיהוי ועל חוסר ניקיון הכפיים של העותרים, כמו גם על הבעייתיות הטמונה בכך שהצו המבוקש הינו ניסיון לקבל היתר מבית המשפט להמשיך לפעול בדרך שהיא – על פני הדברים – בלתי חוקית.

כב' השופט מלצר ציין בהחלטתו, בין היתר, כי:

"מבחינה מהותית, דומה שאין עסקינן במקרה רגיל של ביטול רישיון עסק, כי אם בניסיון של גורמי הרישוי לאכוף על בעל הרישיון לפעול בהתאם לתנאי רישיונו, במקרה דנן – להבהיר למבקשים כי אין הם יכולים להמשיך בעריכת אירועים בשטח הציבורי הפתוח, בלתי אם (לכל היותר) פעילות מוגבלת בדק, הצמוד לעסקם. עיקר תוחלתה של החלטת העירייה היא איפוא להביא את המבקשים לפעול בהתאם לתנאי הרישיון שניתנו להם, כך שיתכנסו לתוך השטח שבחזקתם. לכאורה נראה שכלל שהמבקשים יעשו כן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 – העירייה לא תעמוד על שלילת רישיון העסק של המבקשים.
2 העירייה אף מדגישה עניין זה בתשובתה ומצהירה כי מטרתה
3 האחת והיחידה היא להפסיק את השתלטותם הנטענת של
4 המבקשים על שטח ציבורי, האמור לשמש לטובת הציבור."
5 (פסקה 12 להחלטה).
6

7 בסיפא להחלטתו הוסיף כבי' השופט מלצר וציין, כי:

8 "דומה שלא יהיה למותר לציין כי משמעות דחייתה של הבקשה
9 למתן צו כמבוקש היא כי עליהם להימנע מכל שימוש בשטח
10 הציבורי, שלא הותר להם כדין"
11 (פסקה 16 להחלטה).
12

13 כבי' השופט מלצר קבע עוד, כי הגורם היחיד הראוי להגנה הם בעלי האירוע החוגגים,
14 ולפיכך הורה כי יינתן צו ארעי עד ליום 15.9.11, זאת על מנת שלא לפגוע באירועים
15 שנקבעו מראש.
16

17 בסמוך לאחר מתן ההחלטה כאמור, פנו העותרים בבקשת הבהרה לכבי' השופט ח'
18 מלצר, בגדרה ביקשו שבית המשפט יבהיר, כי במסגרת הדברים שנאמרו בפסקה 12
19 להחלטתו, המצוטטים לעיל, התכוון בית המשפט להתיר לעותרים להמשיך ולעשות
20 שימוש ברחבת הדק, לרבות קיום טקסי חופה מחוץ לאולם, וזאת חרף הקביעה
21 בסיום ההחלטה, שלפיה "עליהם להימנע מכל שימוש בשטח הציבורי, שלא הותר
22 להם כדין".
23

24 בינתיים, ביום 15.9.11, דן בית המשפט לעניינים מקומיים בבקשה נוספת שהגישו
25 העותרים לביטול צו הסגירה המינהלי (שתוקפו עד ליום 28.9.11). בהחלטתו, אישר
26 בית המשפט את תוקף הצו המינהלי, אולם בד בבד עם האמור התיר לעותרים להפעיל
27 את עסקם גם בתחום רחבת הדק, זאת בכפוף לתנאים שנקבעו בסיכום הפגישה מיום
28 16.2.11. על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים הגישו המשיבים ערעור לבית
29 המשפט המחוזי.
30

31 בעקבות החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, הגישו העותרים ביום 26.9.11
32 בקשה נוספת לקבלת צו ביניים וזאת עד לקיום דיון בעתירה, אשר נקבע ליום
33 23.10.11. העותרים טענו, כי החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים שינתה את
34 הנסיבות באופן מהותי המצדיק מתן צו המונע מן העירייה לנקוט בצעדים כנגד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 העותרים לביטול רישיון העסק. בקשת העותרים נדחתה על ידי כב' השופט ק' ורדי
2 ביום 10.10.11, בציינו, כי הבקשה נדחתה, בין היתר:

3 "בהתחשב בסיכויי העתירה הנמוכים לכאורה, ובהחלטות שניתנו
4 הן על ידי בית המשפט המחוזי, והן על ידי בית המשפט העליון,
5 והמפורט בהן, בין היתר, לגבי התנהגות המבקשת והאמור לגבי
6 חוסר ניקיון כפייה ועשיית דין עצמי בשטח ציבורי ובניגוד לאינטרס
7 הציבורי."
8

9 ביום 17.10.11 באה לפני בקשת בני הזוג עידן עקיבא ודנה לסקה להצטרף לדיון
10 שנקבע ליום 23.10.11. בבקשתם ציינו המבקשים, כי הם מתעתדים להינשא באולם
11 האירועים ביום 2.11.11 וכי רק ביום 10.10.11 נודע להם כי לא יוכלו לקיים את קבלת
12 הפנים והחופה מחוץ לאולם. ביום 17.10.11 דחיתי את הבקשה, בצייני כי ממילא לא
13 ניתן ליתן צו שיהיה מנוגד לקביעותיו של כב' השופט ח' מלצר ועל כן אין כל טעם
14 בצירוף המבקשים לדיון. יצוין, כי בקשה דומה הוגשה ביום 23.10.11, לאחר
15 שהסתיים הדיון לפני.

16
17 ביום 19.12.11 נדחתה גם בקשת העותרים להבהרת החלטתו של כב' השופט מלצר.
18 כב' השופט ח' מלצר ציין בהחלטתו, בין היתר, כי:

19 "הערתי בפסקה 12 להחלטה הקודמת, שאליה מפנים
20 המבקשים, מתייחסת למה שנאמר בסקירה העובדתית של אותה
21 החלטה, על כך ש"גורמי פיקוח שונים בעירייה אמנם החליטו
22 בראשית שנת 2011 לאפשר למבקשים לקיים קבלות פנים על גבי
23 רחבת הדק שמחוץ לאולם" (פסקה 2 להחלטה). המדובר במכתב
24 מתאריך 6.3.2011, שהוא סיכום בין הצדדים שלפיו המבקשים
25 רשאים לערוך בדק "קבלת פנים בלבד", להוציא ששה שולחנות
26 מפוזרים, ולהציב בר משקאות בסמוך לכניסה לאולם, אך לא
27 להוציא לדק רמקולים או כל "אלמנט" נוסף (נספח 4 לעתירה
28 המינהלית). יצוין כי המשיבים מנסים עתה להתנער אפילו מתוקפו
29 המחייב של סיכום זה ואין אני מביע דעתי פה על כוחם לעשות כן,
30 או על פרשנות המסמך. מובן איפוא שבצייני את העובדה
31 שהמשיבים ניסו "להבהיר למבקשים כי אין הם יכולים להמשיך
32 בעריכת אירועים בשטח הציבורי הפתוח, בלתי אם (לכל היותר)
33 פעילות מוגבלת בדק, הצמוד לעסקם..". – אין כדי לגרוע מהאמור
34 בסיום ההחלטה, כי על המבקשים "להימנע מכל שימוש בשטח
35 הציבורי, שלא הותר להם כדין."
36 (פסקה 3 להחלטה).

37
38 בשולי החלטתו ציין כב' השופט מלצר, כי:

39 "למען הסר ספק מובהר בזאת כי אין בכל האמור לעיל כדי לגרוע
40 מזכותם של המבקשים לנסות ולשכנע את בית המשפט המוסמך כי
41 השימוש (שאינני יודע מהו) שהם עושים כיום בשטח הציבורי
42 "הותר להם כדין", בין אם מכוח פרשנות הדין ובין אם מכוח אותו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 סיכום מתאריך 6.3.2011. לצורך זה פתוחה בפניהם הדרך לעשות כן
2 בהליך מתאים וראוי לכך, ובית המשפט המוסמך יחליט כהבנתו.
3 יחד עם זאת ברור כי החלטתי מתאריך 12.9.2011 לא תוכל
4 כשלעצמה לשמש את המבקשים כאסמכתא שיפוטית לטענה מעין
5 זו.
6 (פסקה 4 להחלטה).
7

8 להשלמת התמונה העובדתית יצוין, כי העותרים המשיכו בשימוש בשטח הציבורי גם
9 לאחר הגשת העתירה דנן ועל אף שלא ניתן צו ביניים המאפשר להם להמשיך ולעשות
10 שימוש כאמור (ראו התמונות שצילם פקח העירייה ביום 11.8.11, נספח 7 לתגובת
11 המשיבים לעתירה).

12
13 **2. טענות הצדדים**

14 **העותרים** טוענים כי החלטת העירייה על ביטול רישיון העסק אינה מנומקת, אף
15 שמדובר בהחלטה שפגעה בזכויות היסוד של העותרים.

16
17 **העותרים** טוענים עוד, כי פעילותם הינה בהתאם לרישיון העסק, תנאיו וסיכום
18 הפגישה מיום 16.2.11.

19
20 **העותרים** מוסיפים וטוענים, כי בביטול רישיון העסק בשל קיום פעילות אשר הותרה
21 במפורש במסגרת סיכום הפגישה מיום 16.2.11, הפרה העירייה הבטחה שלטונית
22 מפורשת, ברורה וחד משמעית, עליה הסתמכה העותרת עת התקשרה עם לקוחות
23 רבים העתידים לקיים אירוע באולם.

24
25 עוד טוענים **העותרים**, כי קיום הפעילות המבוקשת על ידי העותרים ברחבת הדק הנה
26 בהתאם לכל דין ובכלל זה חוק העזר, ומשכך החלטת העירייה אינה מצויה במתחם
27 הסבירות. לחיזוק עמדתם, כי השימוש המבוקש ברחבת הדק לגיטימי וחוקי, מפנים
28 העותרים להסדר פשרה שנחתם בין חברת טראסק בע"מ ואחי לבין עיריית תל-אביב-
29 יפו, אשר קיבל תוקף של פסק-דין על ידי בית משפט זה במסגרת עת"מ 2808/08
30 (נספח 7 לעתירה).

31
32 **העותרים** מוסיפים וטוענים, כי העירייה אינה רשאית למנוע קיום טקס חופת נישואין
33 מחוץ למבנה האולם, מאחר שעל פי המסורת נהוג לערוך את החופה דווקא תחת כיפת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 השמיים לסימן ברכה ועל כן איסור כאמור משמעותו פגיעה בחופש הדת של הנישאים
2 במקום, תוך פגיעה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
3
4 לבסוף, טוענים **העותרים**, כי העירייה פעלה בחוסר הגינות ובחוסר סבירות שעה
5 שפקחיה הגישו לעותרים עשרות דוחות בשעה שטרם ניתנה החלטה בשימוע, דבר
6 שאף מלמד כי השימוע עצמו כלל לא נערך "בלב פתוח ונפש חפצה", אלא על מנת
7 לצאת ידי חובה ובעת שהעירייה כבר "ננעלה" בעמדותיה.
8
9 **המשיבים** טוענים כי יש לדחות את העתירה על הסף, באשר היא הוגשה בשיהוי ניכר,
10 שהרי מטרתה היא תקיפת מדיניות העירייה שלא לעשות שימוש בשטח הציבורי,
11 הידועה לעותרים מזה שנים ולכל המאוחר מקבלת הדו"ח הראשון על הפעילות בשטח
12 הציבורי, היינו בחודש פברואר 2011.
13
14 **המשיבים** טוענים עוד, כי יש לדחות את העתירה על הסף גם מהטעם שהיא הוגשה
15 בחוסר תום לב ובחוסר ניקיון כפיים, שהרי העותרים נוהגים מזה שנים באופן סדרתי
16 וחוזר כעברייני בניה ומסיגי גבול, המשתלטים על שטחים ציבוריים ומפירים צווים
17 והחלטות שיפוטיות.
18
19 **המשיבים** מוסיפים וטוענים, כי טענת העותרים לפיה החלטת העירייה על ביטול
20 רישיון העסק אינה מנומקת הינה טענה מיתממת, הנטענת בעלמא. זאת, משום
21 שהחלטת העירייה כאמור אינה אלא החוליה האחרונה בשרשרת נימוקים והסברים
22 אשר ניתנו לעותרים על ידי העירייה, בהם נאמר מפורשות לעותרים, כי הם הפרו את
23 סיכום הפגישה מיום 16.2.11. מכל מקום, אף אם הדיון יתמקד רק בסיכום השימוע
24 מיום 30.6.11 ואף אם יקבע, כי אין די בהנמקה שניתנה (אשר לשיטת המשיבים
25 ממצה היא וברורה), אזי אין בהעדר הנמקה לכשעצמה כדי לפסול את החלטת
26 העירייה.
27
28 עוד טוענים **המשיבים**, כי כלל אין מחלוקת שהעותרים הפרו הן את תנאי הרישיון והן
29 את התנאים שנקבעו בסיכום הפגישה מיום 16.2.11. על כן, כלל לא ברורה טענתם של

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 העותרים, כי פעילותם הינה בהתאם לרישיון העסק, תנאיו וסיכום הפגישה מיום
2 16.2.11.

3
4 **המשיבים** טוענים עוד, כי סיכום הפגישה מיום 16.2.11 איננו בגדר הבטחה שלטונית
5 וכי אף אם אכן מדובר בהבטחה שלטונית, הרי שמדובר במקרה מובהק בו זכאית
6 הרשות להשתחרר הימנה, הן מטעמים של טובת הציבור והן מהטעם שסיכום הפגישה
7 מיום 16.2.11 הופר על ידי העותרים.

8
9 **המשיבים** מוסיפים וטוענים, כי אין בחוק העזר – מכוחו מנסים העותרים להיבנות
10 בכל הנוגע להצבת שולחנות וכסאות בשטח הציבורי – כדי לסייע לעותרים, באשר
11 עניינו במסעדות ובתי קפה בלבד ולא באולמות אירועים.

12
13 עוד טוענים **המשיבים**, כי הסכם הפשרה בעניין אולם האירועים "טראסק", אשר
14 נחתם בין צדדים שונים, בעיר אחרת, במקום בו חלות תכניות אחרות ובנסיבות
15 אחרות, גם אם דומות, אינו יכול להשליך דבר לענייננו.

16
17 **המשיבים** טוענים עוד, כי בכל הכבוד אין העותרים פועלים מתוך דאגה לערכי הדת
18 והמסורת, אלא מתוך מטרה להעצים את רווחיהם ומכל מקום, ברי כי המבקש לערוך
19 טקס דתי תחת כיפת השמיים אינו יכול לעשות כן במקום ציבורי, שעה שהשימוש
20 כאמור מנוגד לדין.

21
22 **המשיבים** מוסיפים וטוענים, כי אין ממש בטענת העותרים, לפיה העירייה פעלה
23 בחוסר הגינות ובחוסר סבירות וזאת אך משום שביצעה היא את תפקידיה על פי דין
24 וביקשה למנוע מהעותרים השתלטות שלא כדין על שטח ציבורי. מכל מקום, העובדות
25 מלמדות כי לעותרים נערך שימוע הוגן, שבמסגרתו ניתנה להם האפשרות להציג
26 טענותיהם בהרחבה וללא הפרעה.

27
28 לבסוף טוענים **המשיבים**, כי אין כל מקום להתערב בשיקול דעת העירייה המצוי
29 במתחם הסבירות.

30
31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

3. הסיכום עם העירייה כהבטחה שלטונית מחייבת

טענתם המרכזית של העותרים הינה כי סיכום הפגישה מיום 16.2.11 הינו בגדר הבטחה שלטונית מחייבת. טענה זו מעוררת את השאלה העקרונית בעתירה זו והיא זכויותיה וסמכויותיה של רשות לנהל את השטחים הציבוריים לטובת הציבור.

א. חובת העירייה לפעול לטובת הציבור

טרם אבחן האם מדובר בהבטחה שלטונית, אעמוד על חשיבותם של שטחים המיועדים לציבור כחלק מאיכות החיים של הציבור ועל חובת הרשות המקומית לדאוג לכך שהציבור אכן יהנה משטחים אלו שיועדו לטובתו (לעניין האבחנה בין איכות סביבה לאיכות חיים ראו: אריה וגנר וגלעד אוסטורובסקי "שיח הזכויות ואיכות הסביבה: הילכו שניים יחדיו" מעשי משפט ב', 39, 40 (2009))

בבג"ץ 7610/03 המועצה המקומית יאנוח-ג'ת נ' שר הפנים, פ"ד נח (5) 709 (2004) נדונה השאלה של גביית דמי כניסה לרכוש ציבורי על ידי הרשות עצמה. כבי השופט ת' אור קבע כי:

"מבחינת העירייה, הנאמנות הציבורית הקמה מכוח החזקתה בקניין ציבורי מחייבת אותה 'כגוף נבחר, המשמש כנאמן הציבור בכל פעולותיו' להפעיל את סמכותה מתוך דאגה לאינטרס הציבורי".

השופט אור קבע כי העירייה רשאית לגבות דמי כניסה לרכוש ציבורי לשם תחזוקתו.

אחד המאמרים פורצי הדרך בתחום נחלת הכלל בהקשר האקולוגי היה: Garrett (1968) 1243 *Science* 162 "The Tragedy of the Commons" Hardin, (להלן: מאמרו של הרדין). במאמרו תוקף הרדין את כלכלת השוק לפיה פעולות של אינדיבידואלים הנובע מאינטרס עצמי רציונלי יובילו לרווחה חברתית מקסימלית. הרדין במאמרו תוקף זאת בהקשר של משאבים ציבוריים. כאשר מדובר במשאב ציבורי, הרי פעולה כלכלית רציונלית תהיה החצנת עלויות למרחב הציבורי ושימוש ללא הגבלה או ניכוס של משאבים משותפים, כדי ליצור שורה תחתונה של רווח. על כן, שימוש וניצול משאבים ציבוריים ללא ביקורת או גבולות, יביא למשברים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 אקולוגיים. אחד הפתרונות, לשיטתו של הרדין, הוא "להפריט" את נחלת הכלל, כך
2 שמישהו, כמו גוף ציבורי, רשות מקומית, ידאג לנחלת הכלל.

3

4 השטח הציבורי בו אנו עוסקים מהווה טיילת על שפת הים בהרצליה. בע"א 1054/98
5 חוף הכרמל נופש ותיירות 89 נ' עמותת אדם טבע ודין, פ"ד נו (3) 385 (2002), אימצה
6 כב' הנשיאה ד' ביניש את עמדת המשפט היוסטיניאני, שלפיה: "משותפים לכל אדם:
7 האוויר, והמים הנזלים, הים וביחד עמו גם חופי הים".

8

9 לאור האמור, על העירייה, כנאמן הציבור, לדאוג שלציבור תהיה גישה לחוף הים,
10 מבלי להיתקל באותו חלק החסום באדניות, אותו נכסה לעצמה העותרת.

11

12 במאמר שנכתב בעקבות עתירה שהוגשה כנגד הצבת שלטי פרסום בצידי הדרכים,
13 נדונה בהרחבה סוגיה זו. דניאל מישורי, "שילוט ושליטה במרחב הציבורי: עתירת
14 "פעולה ירוקה" נגד שלטי פרסום בנתיבי איילון כמאבק על נחלת הכלל" מעשי משפט
15 א' (2009) 109 המחבר מציין (בעמ' 121) כי:

16

17 "נחלת הכלל כערך חברתי-סביבתי מתפתח, איננה מופיעה כלל בדיונים
18 על אתיקה עסקית אף על פי שניתן לא פעם לראות כיצד סוגיות
19 סביבתיות הן בעצם שאלות על ניהול נחלת הכלל, ניצולה או ניכוסה...
20 נחלת הכלל, מופיעה כצומת של שלושה כוחות: השחקנים הכלכליים
21 הרציונאליים (אינדיבידואלים או עסקים ותאגידים), המדינה והרשויות
22 המקומיות (מחזיקי הנאמנות הציבורית) וה"ציבור" שעל נכסיו
23 המשותפים מתחרים השחקנים הרציונאליים...."

24

25 לטענתו, יש צורך במאבק ציבורי כדי לשמר את נחלת הכלל והשטחים הציבוריים.
26 אכן, קשה לרשויות המקומיות ולמדינה לשמור על השטחים הציבוריים. שכן,
27 השחקנים הרציונאליים בלשונו של מישורי, העותרת במקרה זה, עושים ככל שביכולם
28 לנצל את השטחים הציבוריים לטובתם הכלכלית, ומי שהשטחים הללו לטובתו,
29 הציבור, אינו נפגע ישיר, ועל כן, ככלל, אינו מתגייס למאבק. בתוך מצויה המדינה
30 והרשויות המקומיות שעל שכמם מוטל נטל זה. על בתי המשפט לתמוך במאבקן של
31 הרשויות למען הציבור, ולא לאפשר ניצולם של שטחים ציבוריים על ידי השחקנים
32 הרציונאליים, המעוניינים לנכסם לטובתם. על כן במקרה כמו זה שלפניי יש לאשרר את
33 החלטת העירייה ולמנוע מהעותרת ניצול השטח הציבורי למטרותיה העסקיות
34 הפרטיות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

ב. הבטחה שלטונית

ומכאן לשאלה האם יכולה הייתה העירייה להגיע לסיכום לפיו תעשה העותרת שימוש ולו חלקי בשטח הציבורי. על מנת שהבטחתה של רשות תטיל עליה חובה משפטית לקיים את האמור בה, נדרש כי יתמלאו מספר תנאים: על נותן ההבטחה להיות בעל סמכות לתיתה; הייתה לו כוונה להקנות לה תוקף משפטי; הוא בעל יכולת למלא אחריה; ואין צידוק חוקי לשנותה או לבטלה (ראו בג"ץ 135/75 סאי-טקס נ' שר המסחר והתעשייה, פ"ד ל(1) 673, 676 (1975); בג"ץ 9634/08 מועצה אזורית חוף השרון נ' שר הפנים (ניתן ביום 5.10.09), בפסקה 28; בג"ץ 2470/11 יש"ע הירוקה נ' ראש הממשלה (ניתן ביום 1.11.11), בפסקה 15).

בענייננו, אפילו נתקיימו התנאים המוקדמים לקיומה של הבטחה שלטונית, הרי שקיים צידוק חוקי לבטלה.

הכלל הוא, כי רשות ציבורית תוכל לחזור בה מהבטחתה מקום שישנו טעם ענייני וסביר לכך, או כאשר קיים צידוק חוקי לכך, קרי מקום שמשקלו של האינטרס הציבורי גובר על אינטרס הפרט והציבור בקיומה של ההבטחה. הבטחה שאינה מקדמת את טובת הכלל לא רק שחורגת היא מסמכויות המינהל במובן הרחב, אלא שפוגעת היא במהות תפקידה של הרשות המינהלית, שאיננה אלא נאמנו של הציבור (ראו בג"ץ 585/01 אירית קלכמן נ' ראש המטה הכללי, רב-אלוף שאול מופז, פ"ד נח(1) 694, 713 (2003) והאסמכתאות הרבות הנזכרות שם).

כך גם בענייננו. האינטרס הציבורי גובר על אינטרס ההסתמכות של העותרים. כפי שצינתי לעיל מדובר בשטח ציבורי פתוח, בטיילת על שפתו של ים. העותרת, כדי לתחס את אזור האירוע הניחה אדניות מרובות צמחיה, הגודרות את השטח. שטח זו הופקע באופן מעשי מהציבור. אמנם נשארה דרך למעבר הציבור, אך נגרע מהציבור חלק משמעותי הצמוד לים, בו יוכל להלך. הציבור הוא זה שיוצא נשכר מקיומו של שטח ציבורי פתוח, הדבר תורם לאיכות חייו. לאינטרס זה צריכה גם העירייה להיות שותפה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 בדברים של כבי המשנה לנשיא השופט מ' חשין שהבאתי בפתח פסק הדין מציין הוא
2 כי **"אין יחיד או בעל שרדה ושאים"** ליטול את רכוש הציבור. כך העירייה אינה
3 רשאית ליטול מהציבור את השטח שנועד לו ולאפשר לעותרת לעשות בו שימוש.

4
5 בעע"מ 11061/04 הועדה המחוזית לתכנון ובניה חיפה נ' עיריית קרית אתא (ניתן ביום
6 29.6.05), נדונה סמכות הועדה המחוזית לשקול מחדש הקצאת קרקע לשטח ציבורי
7 פתוח, על אף הסתמכות של המתנגדים על החלטת הועדה המקומית. כבי השופט אי
8 רובינשטיין קבע:

9 נאמר כבר כאן: לדעתנו דין הערעור להתקבל. כשבתכנון סביבתי עסקינן,
10 יש לראות את התמונה במבט רחב, מבט של אינטרס הציבור שמייצגים
11 מוסדות התכנון, והמבטאים את תכליתו אין בלתי של חוק התכנון
12 והבניה, תשכ"ה-1965: "תכנון סביבתי נמנה על הנושאים המורכבים
13 והחשובים ביותר בהשפעתם על חיי האדם. הוא משפיע על הפרט ועל
14 הציבור כאחד. הוא כורך עמו כמעט כל זווית של חיי אדם בסביבתו.
15 במסגרתו מתגבשים דפוסי חיים בענייני מגורים, כלכלה ועסקים,
16 תחבורה, בריאות, חינוך ותרבות, איכות סביבה, ערכי טבע ונופי תיירות,
17 בטיחות ובטחון ועוד כהנה וכהנה" (השופטת פרוקצ'יה, דנג"צ 5361/00
18 פלק נ' היועץ המשפטי לממשלה (טרם פורסם)). המבט הרחב מורנו, כי
19 בסופו של יום האינטרס הציבורי שעליו אמונה ועדה מחוזית לא יבחן אך
20 ורק בשאלה אם פלוני הגיש התנגדות ואם הוא עומד על התנגדותו. חברי
21 הועדה אינם "מופעלי זולת", המופעלים על-ידי התנגדויות בלבד. עליהם
22 לגלות שיקול דעת משלהם, והוא יבחן לפי מהותו, לפי שליחותה של
23 הועדה המחוזית, כנאמנת הציבור;

24
25 כך, גם במקרה שלפניי. על העירייה לפעול כנאמן הציבור, לטובת הציבור ועל לה
26 להכשיר השתלטות של העותרת על השטח הציבורי. גם אם היה מי שעשה כן מטעם
27 העירייה חייבת הייתה העירייה, כפי שאכן עשתה לבטל סיכום זה. גם לו הייתה
28 הסתמכות של העותרת, הרי זכותה ויותר מכך, חובתה של העירייה כנאמן הציבור,
29 לשקול זאת מחדש ולבטל הסכמה כזו המאפשרת שימוש ולמעשה ניכוס של השטח
30 הציבורי לאולם האירועים של העותרת.

31
32 זאת ועוד, שעה שמדובר בהסכם המקנה, הלכה למעשה, זכות שימוש בלעדית בשטח
33 ציבורי פתוח לעותרים, הרי שמדובר בחוזה מנהלי בלתי חוקי, אשר לאור סעיפים 30
34 ו-31 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 הינו חוזה לא אכיף, פגום ובטל (ראו:
35 עע"מ 566609 עיריית פתח תקווה נ' ישיר איי.די.איי חברה לביטוח בע"מ, 21.6.11).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 מכל מקום, ברור הוא, כי שעה שהעותרים, בעצמם, לא עמדו בסיכום הדברים מיום
2 16.2.11, אין הם יכולים להלין על כך שהרשות, אף היא, חזרה בה מסיכום הדברים.
3 העותרים, אמנם, טוענים בשפה רפה, כי לא הוכח כי לא עמדו בסיכום הדברים מיום
4 16.2.11. אולם, טענה זו נסתרת לנוכח האמור בתצהיריהם של מר מוטי צ'מרנסקי,
5 מנהל מחלקת רישוי עסקים ושילוט בעירייה, ומר גדעון גולדשטיין, פקח במחלקת
6 הפיקוח באגף שאיפ"ה (שיפור, איכות, פיקוח הסביבה) בעירייה, ולנוכח הדוחות
7 הרבים שניתנו לעותרים החל מיום 24.2.11 ועד ליום 31.5.11. בהתאם לאמור
8 בדוחות, על גבי השטח הציבורי הוצבו חופה, כיסאות, שולחנות ופרגודים, במשך
9 שעות ארוכות. הנתונים בשטח תועדו גם בצילום על ידי הפקח (ראו נספחים 5 ו-6
10 לתגובת המשיבים לעתירה).
11

12 מעבר לצורך, נדחית טענת העותרים כי הסתמכו על סיכום הדברים מיום 16.2.11 עת
13 התקשרו עם לקוחות רבים העתידים לקיים אירוע באולם. מהנסיבות המפורטות
14 לעיל עולה, כי מלכתחילה פעלו העותרים בשטח הציבורי שלא כדין. על כן, אין טענת
15 ההסתמכות של העותרים הולמת את נסיבות המקרה, שהרי לא קיימת לעותרים כל
16 זכות מוקנית להמשיך ולהשתמש בשטח הציבורי.
17

4. טענות נוספות של העותרים כנגד החלטת העירייה

18 מעבר לטענה המרכזית העלו העותרים טענות נוספות כנגד החלטת העירייה, בהם
19 אדון להלן.
20
21

ב. העדר הנמקה

22 חובת ההנמקה היא חובה מהותית רבת חשיבות, אשר חיוניותה וכובד משקלה אינם
23 מוטלים בספק. להנמקה תפקיד מרכזי ביכולתו של הפרט להתמודד עם ההחלטה,
24 והיא מקנה את היכולת להשיג עליה ובסופו של דבר להביא לשינויה (ראו עע"מ
25 8409/09 חופרי השרון נ' א.י.ל. סלע (ניתן ביום 24.5.10), בפסקאות ס"ה-ס"ו).
26
27

28 בענייננו, די בסקירה העובדתית המפורטת לעיל כדי להיווכח כי אין ממש בטענה כי
29 החלטת המשיבים אינה מנומקת דייה. כאמור לעיל, אין המדובר בענייננו במקרה
30 רגיל של ביטול רישיון עסק, אלא בניסיון מתמשך מצדה של העירייה לאכוף על בעל
31 הרישיון לפעול בהתאם לתנאי רישיונו. החלטת העירייה לא ניתנה בחלל ריק, אלא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 לאחר שהבנות והסכמות שהצדדים הגיעו אליהן לא קוימו על ידי העותרים ושעה
2 שעמדת המשיבים באשר לשימוש המותר בשטח הציבורי הובהרה לעותרים בהליך
3 הקודם, בתנאים שנקבעו ברישיון העסק הזמני מיום 3.2.09, בסיכום הפגישה מיום
4 16.2.11, בעצם מתן הדוחות שניתנו לעותרים ובשימוע עצמו.

ג. פעילות בהתאם לתנאי הרישיון

7 נראה כי לא יכולה להיות מחלוקת בענייננו, כי אין ממש בטענת העותרים לפיה פעלו
8 בהתאם לתנאי הרישיון הזמני שניתן להם ובהתאם לסיכום הפגישה מיום 16.2.11 ודי
9 לעיון, לצורך כך, בדוחות הרבים שניתנו לעותרת, החל מחודש פברואר 2011, כמו גם
10 בצילומי הפקח הנלווים להם, כפי שהובהר לעיל.

12 אני דוחה גם את טענת העותרים, כי המדובר בשימוש מצומצם בשטח שהציבור,
13 ממילא, אינו נוהג לעבור בו. ראשית, מדובר בשטח ציבורי, וככזה הוא מיועד לציבור.
14 אין צורך בחגשת ראיות על מספר האנשים הפוקד את המקום. בנוסף, טענה זו לא
15 יכולה להישמע מפי מי שהשתלט על מרבית השטח, מה שצמצם מאד את אפשרויות
16 המעבר בכלל והגישה לעבר הים בפרט. אולם גם אם נפנה לראיות, מהראיות המצויות
17 לפני עולה, כי במסגרת האירועים בעסקה של העותרת נעשה שימוש נרחב, בן מספר
18 שעות בכל ערב, בשטח המשתרע על כל המרחב הציבורי שמחוץ לאולם. זאת ועוד.
19 ברור לכל, כי עצם הצבתו של דק על גבי השטח הציבורי, שעליו מוקמו שולחנות,
20 כסאות ומתקנים שונים, בהם בר, אדניות ומחיצות, יוצר את הרושם בקרב הציבור,
21 כי המדובר בשטח המצוי בשימוש בלעדי של העותרים. מובן, אם כן, כי בנסיבות אלו,
22 הציבור אינו נוהג לעבור בשטח המקום.

ד. חוק העזר העירוני

25 סעיף 64 (א) לחוק העזר קובע, כדלקמן:

26 "ראש העירייה רשאי לתת היתר להעמיד ברחוב כסאות, שולחנות
27 או פרגודים לצרכי מסעדה או בית קפה, שמשיות, מאזניים
28 אוטומטיים, מצלמה אוטומטית, מכונה לייצור מכירה של גלידה או
29 מיצים או כל מכונה אחרת או מכשיר אחר, וכן להציג או להעמיד
30 עציצים, אדניות או פרחים ברחוב בחזית חנות לפרחים; מתן היתר
31 או סירוב לתיתו, קביעת תנאי נתינתו, התלייתו וביטולו נתונים
32 לשיקול דעתו של ראש העירייה."
33 (ההדגשות שלי- מ' א' ג').

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 נכונה טענת המשיבים, כי אין בסעיף הנ"ל, מכוחו מנסים העותרים להיבנות בכל
2 הנוגע להצבת שולחנות וכסאות בשטח הציבורי, כדי לסייע להם. עניינו של סעיף 64
3 (א) לחוק העזר במסעדות ובתי קפה (ובמספר עסקים קטנים נוספים) ולא באולמות
4 אירועים והרציונאל ברור; הסעיף מקנה לראש העיר סמכות שבשיקול דעת ליתן
5 היתר להעמיד שולחנות, כיסאות ופרגודים בשטחים קטנים יחסית, או היתר להצבת
6 מכונות אוטומטיות למיניהן ברחוב, בחזית העסק, באופן שאינו מונע מהציבור את
7 המעבר החופשי במדרכה, ובאופן שאף מתיישב עם האינטרס הציבורי בחיי חברה
8 ובילוי בעיר. בענייננו, מנגד, המדובר באולם אירועים והשטח שעליו מבקשים
9 העותרים להציב שולחנות וכסאות הינו שטח פתוח לציבור, שלגביו נקבעו תכליות
10 מוגדרות בתכנית, אשר אינן כוללות פעילות מסחרית. לא זאת אף זאת, הצבת
11 שולחנות וכסאות בוודאי אינה מתיישבת עם האינטרס הציבורי, שהרי הצבתם
12 מיועדת לרווחתם של האורחים המגיעים לאירוע פרטי ולא לרווחתו של הציבור הרחב
13 העובר במקום. נהפוך הוא. יש בכך כדי למנוע מהציבור הרחב זכות מעבר חופשית
14 בשטח.

15
16 ה. חוסר הגינות וחוסר סבירות בהתנהלות המשיבים עובר לשימוע
17 העותרים טוענים כי טרם קבלת ההחלטה בשימוע פעלו המשיבים בחוסר תום לב
18 ובחוסר הגינות, שעה שהגישו לעותרים עשרות דוחות במהלך חודש מאי 2011, ככל
19 הנראה מתוך כוונה "להכין" ראיות להליך השימוע שהיה קבוע ליום 30.6.11. אולם,
20 העותרים צרפו לעתירתם דוחות מחודש מאי בלבד ואילו המשיבים צרפו לתגובתם
21 לעתירה דוחות נוספים, אשר ניתנו לעותרים החל מיום 24.2.11, היינו לפני שהתקבלה
22 ההחלטה על ביטול רישיון העסק הזמני וממילא לפני שנקבע שימוע בעניינם של
23 העותרים (ראו נספח 5 לתגובת המשיבים לעתירה). מובן, כי אין כל פסול בעובדה
24 שהמשיבים פעלו באמצעים העומדים לרשותם בכדי למנוע את השתלטותם של
25 העותרים על שטח ציבורי, תוך הפרת הדין ותנאי רישיון העסק שלהם. אינטרס
26 העותרים, בנסיבות אלו, לא יכול לגבור על אינטרס הציבור, שעניינו אכיפה ראויה של
27 החוק.

28
29 ו. טענות נוספות
30 נראה כי אין צורך להרחיב את הדיבור בכל הנגע לטענת העותרים באשר להסדר
31 הפשרה שנחתם בין חברת טראסק בע"מ ואח' לבין עיריית תל-אביב-יפו, אשר בוודאי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16109-08-11

1 אינו יכול לבסס כל טענה בהליך כאן. גם הטענה כי יש בערכי הדת והמסורת כדי
2 להקים לעותרים זכות שימוש בשטח הציבורי אינה יכולה לסייע לעותרים להכשיר
3 את השימוש שהם עושים בשטח הציבורי, בוודאי כאשר המדובר בשימוש נרחב, בן
4 מספר שעות, הכולל גם קבלת פנים כבענייננו, ואשר מטרתו העשרת קופתם של
5 העותרים.

6

7 לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את טענת העותרים, לפיה הם רשאים לקיים חלק
8 מאירועי החתונה גם בשטח הציבורי.

9

10

4. דחייה על הסף

11 בשים לב לתוצאה שאליה הגעתי, לא מצאתי לנכון להרחיב את הדיון בטענות הסף
12 שהעלו המשיבים. עם זאת, אין לכחד, כי יש ממש בטענת המשיבים, לפיה העתירה דן
13 הוגשה בשיהוי ניכר, שהרי כל העובדות העומדות ביסוד העתירה היו ידועות לעותרים
14 מזה חודשים רבים (ואף שנים) ולמצער מחודש פברואר 2011, שאז טענה העירייה
15 נגדם, כי הם פעלו בניגוד לסיכום הדברים מיום 16.2.11. אמנם, העותרים טוענים, כי
16 עתירתם מכוונת כנגד ההחלטה בשימוע אשר נמסרה להם רק ביום 28.7.11 ומכאן,
17 כביכול, כי לא השתהו. אולם, ברור הדבר, כי לא צו זה או אחר נתקף במסגרת
18 העתירה דן, כי אם מדיניות העירייה הידועה לעותרים משכבר הימים. לעניין זה ראו
19 את נימוקי עמיתי שדנו בבקשות העותרים לצווי ביניים.

20

21 גם טענת המשיבים, לפיה המדובר בעתירה שהוגשה בחוסר תום לב ובחוסר ניקיון
22 כפיים, בדין יסודה. העותרים עברו שורה ארוכה של עבירות ומבחינה זו אין ידיהם
23 נקיות. העותרים מבקשים לעשות שימוש בשטח ציבורי, עליו בנו דק עץ כבר בשנת
24 2005 ללא כל היתר, בבחינת "איש הישר בעיניו יעשה", תוך התעלמות בוטה מהחוק.
25 תופעה זו מקוממת ואף מקומם ניסיונם של העותרים לטעון כי דחיית העתירה תביא
26 לפגיעה בלקוחותיהם, שהרי לעותרים ידועה היטב מדיניות העירייה באשר לשימוש
27 בשטח הציבורי מזה שנים, אולם חרף האמור המשיכו העותרים להציע ללקוחותיהם
28 אירועים גם בשטח זה. נראה כי כל מטרתה של עתירה זו הוא בדחיית הקץ, באופן
29 שייב לעותרים רווחים רבים ככל הניתן מהשימוש בשטח הציבורי, שלא כדין. זאת
30 אין לאפשר.

31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 11-08-16109

1

2

5. סוף דבר

3

העתירה נדחית.

4

5

העותרים ישלמו למשיבים הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסכום כולל של 40,000 ש. זאת בהתחשב, בין היתר, בהליכי הביניים הרבים.

6

7

8

הסכום הנ"ל יישא ריבית והפרשי הצמדה מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

9

10

11

12

13

ניתן והודע לצדדים היום, כ"א טבת, תשע"ב, 16 ינואר 2012.

14

15

דר' מיכל אגמון-גזון, שופטת

16

17

18

19